

DOKTER WONDER.

EENE PAASCHVERTELLING

VOOR

KINDEREN

DOOR

R. FERWERDA.

HARDERWIJK,

H. A. BERENDS.

Prijs 7½ Cent. 25 Ex. f 1,50. 100 Ex. f 5,—.

DOKTER WONDER.

EENE PAASCHVERTELLING

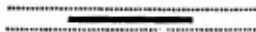
VOOR

KINDEREN

DOOR

R. FERWERDA.

Schrijver van: *„De Koloniaal en zijn stervend kind.”*

HARDERWIJK,

H. A. BERENDS.

I.

Als eene, die over hare moeder treurt.

Ps. 35 : 14.

Helena's moeder was erg ziek. Zij was eene arme weduwe, en 't kostte haar heel wat moeite om fatsoenlijk en eerlijk door den tijd te komen.

De kleine Helena moest natuurlijk wat knap voor den dag komen, en, alles was zoo duur.

Moeder had gespaard, en een gulden of wat achteruit gehouden om Helena naar eene school te kunnen zenden, waar zij goed werd onderwezen.

Recht genoegelijk was 't voor haar, dat de kleine meid, door buitengewonen ijver, en kinderlijke aanhankelijkheid, moeders zelfverloochenende liefde vergold.

Die goede moeder! Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat was zij altijd even druk in de weer, om maar wat te verdienen voor hare Lena. Zij was een flinke en nette naaister, en bijna nooit stak zij de naald in 't vet, dan om de noodzakelijke huiselijke bezigheden te verrichten.

Zij merkte wel, dat door dat onophoudelijk zitten, in voorover gebogene houding, de borst erg zeer begon te doen en het adem halen haar hoe langer hoe moeilijker viel; maar in den beginne lette ze daar niet eens op; 't zou van zelf wel weêr overgaan!

Wat verdienen voor Lena, die gedachte deed haar pijn en benauwdheid vergeten, totdat haar op zekeren dag de naald uit de bevende vingers gleed; de rilling van de koorts haar door de leden kroop, en zij flauw naast haren stoel op den grond neêrviel.

Toevallig kwam even later de buurvrouw binnen, en vond haar daar liggen, de anders zoo bleeke wangen rood van koortshitte, maar geheel bewusteloos.

Helena kwam uit school, vroolijk huppelende. Zij had een prent van meester gekregen, die moest moeder zien. Maar niet dadelijk. Eerst zou ze stil naar de keuken gaan, een en ander zoo glad poetsen en schuren als een spiegel, en als moeder dan achter kwam, zou ze haar vragen: „Raad eens, wie dat gedaan heeft?”

Dat raadde moeder nooit; en zij zou 't niet zeggen ook. Wat zou dat aardig wezen, als ze die lieve moeder eens wat werk bespaarde!

En dan ja, zou ze zeggen: „Moe, kijk eens hier!” een prent voor mijn slecht oppassen! Wat zou ze dan lachen!

Lena komt thuis, maar moeder tikt niet even, zij zit ook niet aan 't venster; zou ze net in de keuken wezen? Hoe jammer voor haar gemaakte plannetje!

Maar neen, moeder lag te bed, rood als vuur, met de hand aan haar heete voorhoofd. En, wat praatte ze raar, alles door elkander, zij kende Lena niet eens meer. Zij mocht in de kamer niet eens huilen, al zat ze tot de keel vol; dat was niet goed voor moeder, had de dokter tegen buurvrouw gezegd.

Dat was recht droevig. Ja, dat schenen andere menschen ook te denken, want ieder zag haar even medelijdend aan, toen zij haastig naar den apothekeer ging om een drankje voor moeder te halen.

Naar school kon ze niet, ze had er ook geen lust in, nu ze meê op hare zieke moeder moest passen. En zoo vaak ze bij den apothekeer kwam, lei de oude bediende vaderlijk en zacht de hand op hare kastanjebruine lokken, en zei zoo aangrijpend: „Arme Lena!”

Toch had zij een plaatsje, waar zij ongestoord schreien en alles zoo maar aan Jezus zeggen kon. Dat was het kleine,

groene plekje achter moeders huisje, dat wel geen tuintje mocht heeten; maar haar toch, o zoo lief was.

't Eenige sieraad daarin, waaraan Helena in deze dagen van droefheid bijzonder gehecht scheen, was een fraaie rozenstruik, die, rijk met bloemen beladen, den heerlijkstengeur verspreidde.

Hoe menigmaal had zij, op haar stooftje daaronder gezeten, allerlei rooskleurige plannetjes voor moeder en haar uitgedacht, die zeker zouden uitgevoerd worden, als zij maar eerst ouder, en wijzer was.

Hier zat zij ook op een schoonen Zondagmiddag, ('t was juist Paschen) maar bleek en droevig zag zij er uit. Tevergeefs ademden de rozen haren liefelijken geur; tevergeefs snorden de kevertjes in 't zonlicht: ja, zelfs een bijtje, dat zijn angel in haar rechterwangetje stak bemerkte zij ter nauwernood; zij bleef terneêrgeslagen voor zich zien.

Zij kon maar aan één ding denken. Aan moeder, die in 't kleine kamertje nog altijd op haar bed lag te ijlen. Nog kende zij hare Lena niet; en toch menigmaal noemde zij haar' naam. In hare verbeelding scheen zij haar te kussen en te omhelzen, en dan vroeg zij zoo wild en opgewonden, of Lena niet het knapste en beste kind van de wereld was?

Hé — dan dreigde haar hartje schier te breken van droefheid; zij moest de deur uit, naar haar struikje, en als zij dan terug kwam, had hij zich moê geweest, en hare anders zoo vroolijke oogjes waren rood van 't schreien.

Van middag had men haar de kamer uitgestuurd. De armen dokter, die over Lena's moeder ging, was er net. 't Was een kundig man en vriendelijk ook, altijd goed voor de kleine. Hij kwam alle dagen; maar, zoolang als het van middag duurde, was hij er nog nooit geweest, dacht ze. Zij maakte zich o zoo bang voor het ergste, al durfde zij er bijna niet aan denken; want zoo klein als zij was, begreep zij toch al reeds, wat dood was.

Dood . . . dat was een scheiden voor deze aarde tot het wederzien daarboven . . . hoe akelig lang! . . . en daarom sprak ze maar al door, met gevouwen handjes stil voor zich heen: „Lieve Jezus! laat mijn moeder nog wat bij mij blijven: Och, lieve Heer! anders is de kleine Lena zoo alleen, zoo lang alleen!”

 II.

*Omdat de trooster, die mijne ziel zou
verkwikken nog verre van mij is.*

KLAAGL. 1 : 16.

Daar ging de kamerdeur open. De dokter wou eene zijdeur uitgaan, om gauwer in de naaste straat te wezen. Buurvrouw, die de zorg voor Lena's moeder op zich genomen had, en niet van hare zijde week, was bij hem.

Hij zag er zoo meewarig, ja zelfs droevig uit, en buurvrouw hield de hand voor de oogen, alsof zij bang voor de zonnestralen was. Of deed ze 't soms om hare tranen te verbergen?

Geen van beiden scheen de kleine te bemerken, anders had buurvrouw niet doorgepraat en aan den dokter gevraagd:

„Dus gij denkt niet, dat ze weer beter worden zal? Zou 't u, die zoo menigeen middellijker wijze van den rand des grafs gered hebt, niet gelukken, ook deze arme vrouw te helpen?”

Hij haalde de schouders eens op, en zei: „Ik vrees van neen!” — de vrouw is zoo arm en de woning zoo vochtig! 'k Ben ten einde raad, hier kan alleen een machtiger dokter, een *wonder* helpen!”

Net wou hij heengaan, toen een kinderhandje zachtjes aan de pand van zijn jas trok; — hij schrikte er van toen hij 't bleeke gezichtje der kleine Lena zag, die hem met hare oogjes zoo smeekend aankeek.

Lieve, lieve dokter, zei zij, hare tranen bedwingende, maar met een bevend stemmetje; „kan ik dan niet gauw even naar dokter Wonder loopen, en hem vragen, of hij moeder, asjebliest beter maken wil?

De dokter... hij had zelf ook lieve kinderen... boog zich over Lena heen en kuste haar voorhoofdje. Och liefje, en zijne stem trilde — antwoordde hij — die dokter Wonder woont zoo heel ver af, aan eene plaats van enkel vreugde en zaligheid! Maar bid hartelijk voor moeder, misschien zal dat nog helpen. Kom nu in een paar uur niet bij haar, zij slaapt op 't oogenblik rustig, stoor ze daarom niet!.., God zegene u, kleine! morgen kom ik weêr.

Toen ging hij heen.

Buurvrouw kwam terug, en zei: Nu, Lena, hebt ge gehoord, wat de dokter zei? Maak moeder niet wakker. Hij is bang, dat gij ook ziek zult worden, als ge niet eens een poosje gaat wandelen. Ge kunt mij nu toch niet helpen, ga dus eens naar uw vriendinnetje, die onlangs bij u was. Voor donker moet ge thuis zijn, en pas op de rijtuigen!

Och, buurvrouw, 'k wou liever hier blijven; — 'k zal niet in de kamer komen, als moeder slaapt, 'k zal heel stil zijn, en onder mijn rozenboompje zachtjes bidden, dat dokter Wonder komen mag.

Maar buurvrouw hernam: „Neen lieve, ga maar even, 't zal u zoo goed doen; en, misschien komt ge dokter Wonder wel tegen, dat hij met u meekomt. Kijk maar goed rond! Dit zei de buurvrouw natuurlijk slechts, opdat zij maar gaan zou; maar Lena nam die woorden in allen ernst op. Zachtjes ging ze in huis om haar hoed en een doekje te halen.

Ook ging ze nog even naar haar rozenboompje, plukte er de schoonste rozen en knoppen af, maakte er een ruikertje van en keek nog even naar moeder, die nog rustig sliep. Wees maar niet onrustig, moedertje, fluisterde zij, omdat ik

even heenga. De Heere zal over u waken, en mij helpen om dien knappen dokter Wonder te vinden, die u gezond kan maken. Al woont hij wat ver, 'k zal hem voor den avond wel gevonden hebben, en vriendelijke menschen zullen mij den weg wel wijzen! Dag lieve moe!

Nog eens wenkte zij met haar handje; maar ach, de arme moeder zag het niet!

Lena had het huisje verlaten. Voor het eerst zou ze eens ongehoorzaam zijn; 't was immers voor moeder! Zij had een geheimpje. Neen, ze ging niet naar haar vriendinnetje, ze ging dokter Wonder zoeken, en zou hem wel vinden ook!

Had de buurvrouw iets van haar voornemen geweten, dan had zij het kind zeker niet laten gaan.

Daar staat zij eindelijk midden op een heel groot plein. Maar, waar nu heen? 't Is allemaal straten, en wat een ge-woel! 't Schijnt, dat het mooie weêr ieder naar buiten lokt. Statige koetsen met deftige dames er in en mooie koetsiers op den bok. Omnibussen, trams, stampvol menschen jagen haar onophoudelijk in vliegende vaart voorbij. Daartusschen een stroom van wandelaars, spelende en joelende kinderen. De hemel is helder, en Gods zonne schijnt zoo heerlijk, alsof zij niet weet, dat er smart en ellende op aarde zijn!

Ach neen! de lieve zon weet ook niet, hoe droevig het hart van de kleine klopt, die daar midden in 't gedrang staat.

Hoe zal ze nu onder al die menschen dokter Wonder vinden? Ze zal maar eens vragen. Schuchter treedt ze op eene net gekleede dame toe, en vraagt haar: „Lieve juffrouw, waar woont dokter Wonder?”

De dame heeft haar zeker niet verstaan, althans ze krijgt geen antwoord, en met een minachtenden blik op Lena's armoedig jurkje, draait ze haar den rug toe. —

Dat is toch niet aardig! Lena begint bijna te schreien; maar daar ziet zij een jeugdig heer, met een vriendelijk gezicht;

en ook hij ziet het bleeke meisje, met het ruikertje in haar handje.

Waar woont? . . . begint Lena; maar hij hoort pas haar eerste woord, of hij tast in den zak, en geeft haar een dubbeltje.

Bedroefd en verlegen laat zij het geldstukje vallen; zou hij haar voor een bedelaarskind aangezien hebben?

De moed zou haar bijna ontzonken zijn! Wat was het toch moeilijk om dokter Wonder te vinden!

Maar, daar denkt ze weêr aan hare arme, doodzieke moeder en aan de woorden van den dokter, en, ja, ze moest dokter Wonder hebben, die kon immers alleen helpen!

Daar nadert een eenvoudig gekleede burgervrouw, die zag er goedig uit en zou haar wel te woord staan; misschien wist die het!

Nu, die vrouw wou haar ook wel aanhooren: maar, dokter Wonder, dien kende zij niet!

Mijnheer, weet u het dan ook, zei Lena, tegen een oud man, die net voorbijging Neen, beste meid!

Ze ging van de markt af, eene lange, rechte straat in.

Dan vroeg ze dezen, dan dien, waar dokter Wonder woonde.

De meesten lachten om haar onnoozele vraag.

Een had den treurigen moed, om met haar leed te spotten.

„Hier woont hij!” zei hij, en wees haar een huis aan.

Toen ze argeloos aanbelde, werd ze echter door den huis-knecht met ruwe scheldwoorden afgewezen.

Nu zal ik de menschen maar niet meer vragen, zei ze; maar, wacht, hoe dom ook van mij, laat ik het Jezus vragen, die weet het zeker; want die weet alles.

Ze ging op een stoep zitten, vouwde hare handjes en bad:

„Lieve Jezus, die wel weet, waar dokter Wonder woont, wijs het mij eventjes, of zend mij een' engel, die er mij brengt!”

Gemoedigd stond zij op, de lange, lange straat al verder doorlopende. Nu zou 't wel gaan, zij had het nu immers Jezus zelf gezegd, en die wist het wel, die had ook meer medelijden dan de menschen.

Zij las de namen boven alle deuren, ze zou 't nu wel vinden. Soms als ze den naam dokter zag, dacht ze, ha, nu ben ik er; maar altijd mis, vele dokters woonden in die straat; maar hoe ze ook zócht, een dokter Wonder kon ze daaronder maar niet vinden!

III.

*Hij zal de blinden leiden, in een weg,
dien zij niet geweten hebben.*

JES. 42 : 16.

Dijna gaf Helena den moed op. De hoopvolle spanning had haar kracht tot loopen gegeven, maar nu zij zich teleurgesteld zag, gevoelde zij, hoe moe en afgemat zij was. Wat deden haar voetjes zeer! Zij had zeker al lang geloopt; hoe lang wel, dat wist zij niet. 't Begon ook al te schemeren en voor den avond wou ze graag thuis zijn. Dat had zij beloofd, en anders zou buurvrouw ongerust worden!

Maar, moest ze nu thuis komen, zonder dokter Wonder?

Met langzame schreden ging zij verder, en kwam eindelijk aan een haar geheel onbekend deel der groote stad.

Langs de fraaie, groote huizen voortwandeland, blijft zij even stilstaan voor een gebouw, waarvoor een aantal armoedige kindertjes zich bevinden, die begeerige blikken naar binnen slaan. Schoone muziek klinkt haar tegen. Zij luistert, en, daar hoort zij zingen:

Moed, mijne ziele, kom, tot Hem gevloten,

Jezus, Uw Heiland verrees uit de dooden!"

"Wat is dit voor een gebouw?" vraagt zij een voorbijganger.

"Wel, dat is de Zondagsschool, waar den kinderen heden avond een feestje bereid wordt."

„Mag ik eens even kijken?“ vraagt Lena aan een' man, die aan de deur de orde bewaren moest.

„Als ge zoo graag wilt, toe dan maar! 't Is anders al zoo vol.“ Zij gaat binnen, en al die blijde gezichtjes, beschenen door zoo-veel vroolijke gaslichtjes doen haar denken: „Hier moet dokter Wonder wezen!

Zij ziet op, en, ja, kijk, daar staat hij al! Die eerwaardige gestalte, met grijzen baard en zulke vriendelijke oogen! Daar achter in de zaal. Was zij maar wat dichterbij hem!

Zij houdt haar ruikertje omhoog, en wil zoo ongemerkt naar voren sluipen; maar zie, daar wenkt de innemende man met de hand en vraagt een oogenblik stilte.

„Kinderen!“ zoo begint hij, „k las daar van morgen in mijn Bijbel; „des avonds vernacht het geweest; maar des morgens is er gejuich!“ Nu, dacht ik, daarover zal ik van avond tot de kinderen een oogenblikje spreken. Aan die heerlijke woorden herinnert ons geen dag zoo sterk, als de dag van 's Heeren opstanding. Dat ondervonden de discipelen des Heeren tot hunne groote vreugde in de blijde dagen, waar van heden de gansche Christenheid de gedachtenis viert. Wat dunkt u, vriendjes, hoe zal 't hun te moede geweest zijn, toen zij hun' Heiland, de vreugd huns levens, aan het smartelijk kruis zagen uitgestrekt, met diepe, gapende wonden aan handen en voeten? Wat zal hun hart een pijn geleden hebben, toen zij zijn „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten!“ hoorden weerkaatsen door de heuvelen, te midden van de duisternis, die Golgotha omgaf! Toen zij eindelijk zijn hoofd „vol bloed en wonden“ zagen op de borst vallen, nadat Hij, met een half gebroken oog hun nog een' zegen toegelooft had en daarna den laatsten adem uitblies! Zeker, dat was een lange, bange avond vol zuchten en geweent voor allen, die Jezus lief hadden. En ziet nu eens, welk een hemelsch gejuich kwam er van hunne lippen

in den morgen van den derden dag! Toen zij uit den mond der engelen hoorden: „Hij is hier niet! Hij is opgestaan!” „Jezus leeft!” die boodschap deed de snaren van hun hart zoo vroolijk trillen, dat hun mond den lofzang aanhief: „Juich, mijne ziele, de dood is verwonnen!”

's *Avonds* gewezen, en 's *morgens* gejuich, niet waar?

En nu, vriendjes! Jezus leeft! dat is ook mijne blijde boodschap heden aan U! Nu geen gewezen meer, of Hij kan het veranderen in gejuich! Zijt ge soms bedroefd, och, denk dan maar: „Jezus leeft!” In Jezus is de Bron der vertroosting. Troost in 't *leven*, troost in 't *lijden*, troost in 't *sterven* is er, nu Jezus leeft!

Hij zweeg. Lena had geen oog van hem afgewend. 't Was haar, of zij zoete hemelsche muziek gehoord had.

Ja, 't was avond, en er was gewezen ook in moeders ziekenkamertje. Ging dokter Wonder nu maar mee, o zeker, dan zou er morgen gejuich zijn!

Dat zij er toch niet door kon, hoe jammer! Nog eens beproefd!” „Toe, als 't u belieft, 't is voor moeder!”

Daar wordt ze bij den arm genomen, en de deur uitgezet. „Die kleine staat maar al door te dringen,” zei men, „zet haar er liever uit.”

„Lieve dokter Wonder, och help mij!” riep zij. Maar wat hielp het haar? Hij had haar niet eens bemerkt.

Zij moest naar huis; maar 't was nog zoo ver. En nu heengaan, nu ze dokter Wonder gevonden en gezien had! Nu zonder hem terug komen! Och, dan bleef het gewezen, zonder dat er gejuich op volgde!

Zij zette zich op de steenen stoep neer, en weende bitterlijk, terwijl het licht van de straatlantaarn haar droevig gezichtje bescheen!

Ja, ook voor Lena was 't 's avonds gewezen: maar, stil lieve kleine! ook voor u zal er morgen gejuich zijn. Jezus leeft!

IV.

Hij doet het welbehagen dergenen, die Hem vreezen, en Hij hoort hun geroep en verlost ze.

Ps. 145 : 19.

icht bij haar houdt op eens een heel deftig rijtuig stil. Twee bruine paarden er voor, en een knecht aan het portier, die aan twee kinderen verzoekt er maar uit te komen.

Het eene was een jongetje van 9 jaar, met kastanjebruine lokken, het andere een meisje, zoowat even oud als Helena.

Of de kleine haar broertje op het weenende kind opmerkzaam gemaakt had? Hij blijft althans voor Lena staan en vraagt deelnemend: „Waarom weent gij?”

Zij zag op en las medelijden met haar in zijne lieve donkere oogen. Daardoor aangemoedigd, antwoordde zij:

Och, jongenheer, ik wou zoo bitter graag eens even naar dien grijzen heer, dien dokter gaan, die daar zit. Moeder is zoo ziek, 'k wilde hem mijne rozen brengen, en vriendelijk vragen, of hij haar niet helpen wil. Maar ik mag er niet in, 'k ben al twee keer weerom gejaagd.

Zoo? . . . moogt ge niet naar grootvader toe, die zoo gaarne iedereen helpt? Als ik en mijn zusje u eens bij hem brachten, wat zoudt ge dan zeggen?

Gij? . . . zei Lena, met van vreugde stralende oogjes, wel dan zou ik zeggen, dat gij de engel waart, waarom ik den Heere Jezus gebeden heb.

De jongen lachte. Ik een engel? Wel, dat 's grappig!

Nu kom maar met mij meê hoor, dan jagen ze u niet terug.

Tusschen beiden in, ging ze nu op den dokter toe.

Kijk, allen gingen nu eerbiedig op zij, groetten de kinderen en lieten ze stil door. En, Lena was er ook. Tusschen al die voorname lui ging het door, die allen de kindertjes vriendelijk toeknikten, en Lena kon 't zich maar niet begripen, dat ze nu dan toch den lang gezochten, eindelijk gevonden dokter Wonder zelf zou zien en spreken.

Ja, die heer met dien zwarten rok, die ster op de borst en dat eerwaardig grijze hoofd, dat was hij.

„Zoo, ge komt precies op tijd, om grootvader af te halen, dat is recht naar mijn zin; ge hebt goed opgepast! Maar wie hebt ge daar meêgebracht?”

Hij zag met ernstigen, maar toch vriendelijken blik Lena aan.

Ge zijt er toch niet boos om, grootpa, zei het jongetje; we vonden dit kleine meisje schreiend op den stoep zitten. Haar moeder is zoo ziek, och, ge helpt zooveel zieken, toe, ze wou zoo graag, dat ge even met haar meêgingt. Ze wou naar u toe; maar de menschen wilden haar niet doorlaten, en toen hebben Emilie en ik haar tusschen ons ingenomen.

De oude man lei zijne hand goedkeurend op 't hoofd van zijn kleinzoon en zei: „Wel, dat is recht lief van u!”

Maar gij, lief kind, zeide hij tot Helena, wie zijt gij en wie zendt u tot mij?

Met gevouwen handjes, en bevende stem verhaalde nu Lena van moeders ziekte, en hoe de armendokter gezegd had, dat hier nog slechts een wonder, een hooger dokter helpen kon. Hoe zij al door naar dokter Wonder gezocht en hem eindelijk gevonden had.

Zie, lieve dokter Wonder, zei zij, 'k heb een ruikertje van rozen voor u meêgebracht, zoudt ge nu niet even mee willen gaan, eer moeder sterft?

De grijsaard nam het ruikertje aan, en een paar groote tranen in zijn goedige oogen zeiden Lena al vast: „'k Ga mee!”

Lieve kind, sprak hij, dokter Wonder, dien gij zoekt, ben ik niet, er bestaat ook geen dokter, die zoo heet. Ge hebt dat niet goed begrepen; de armendokter bedoelde met dat woord de wonderkracht van den Heere, onzen Heelmeester! Maar dokter ben ik wel, en met Gods hulp zal 't mij misschien gelukken uwe lieve moeder te helpen. Uw eenvoudige kinderliefde, ongekunsteld vertrouwende op de leiding des Heilands, heeft u niet tevergeefs naar dokter Wonder laten zoeken. Kom, lieve, 't rijtuig staat klaar; laat ons dadelijk naar moeder rijden.

Hij nam haar bij de hand, en verliet met haar het gebouw.

Droom ik, of ben 'k wakker, vroeg ze zich zelve af, toen zij in die staatsiekoets, tusschen twee rijk gekleede kinderen tegenover hem zat.

Zij wist het nog niet, dat hij de lijfarts des konings was.

In snellen draf ging het door de reeds donker geworden straten. Eindelijk hielden zij voor 't armoedige huisje stil.

Buurvrouw, half bezorgd en half pruttelig over Lena's lang wegblijven, stond op den drempel, en zette groote oogen op, toen Lena in zoo'n deftige koets terugkwam.

Och, buurvrouw, grom nu maar niet, riep Lena, kijk eens ik breng toch een dokter meê, als is 't dokter Wonder niet.

De lijfarts vertelde haar in weinige woorden, hoe de kleine tot hem geleid was, en liet zich bij de zieke brengen.

Moeder was er zeker slecht aan, zei buurvrouw, dat kon zij wel aan 't gezicht van den lijfarts zien. Hij zou even bij zijn collega, den armendokter aangaan, zei hij, en morgen met hem terugkomen!

Lena deed 'snachts geen oog dicht, en 's morgens heel in de vroege was zij al in de kleêren.

Een paar uur was zij op, toen er een knecht met eene groote mand vol heerlijke vruchten, flesschen wijn; en een paar dekens en hoofdkussens aankwam, om de

zieke eene verfrissching en wat beter ligging te verschaffen.

Kort daarop komt ook de lijfarts met den armendokter en veel en lang praatten zij met elkaâr in 't latijn.

Aan 't eind hoorde Lena den laatste tot den lijfarts zeggen :

„Waarlijk ik zou aan dat middel niet hebben gedacht. Helpt het, dan is u waarlijk degene naar wien ik het lieve kind onbewust heb verwezen, . . . dokter Wonder.”

Dank zij de groote zorgvuldigheid van den arts, onder Gods zegen mochten zijne middelen baten; Lena's moeder genas, herkreeg hare krachten en was eindelijk volkomen hersteld.

Met hare ziekte weken ook de zorgen uit het huis der weduwe. Waar hij kwam vertelde de lijfarts, hoe Lena in kinderlijken eenvoud dokter Wonder gezocht en gevonden had, en ieder uit die hooge kringen, wilde nu gaarne iets voor dat aardige kind en hare moeder doen.

Helena en hare moeder leven nu weer o zoo gelukkig, en danken God voor Zijne hulpe, want Hij is het toch die langs wondere wegen het kind tot dokter Wonder geleid heeft, en zij zingen samen menigmaal, gedachtig aan dokter Wonders woorden tot de kinderen :

Perst eens de bittere tegenspoed,
Des avonds het benauwd gemoed
Tot naar gejammer en geklag,
Nauw rijst des morgens vroeg de dag,
Of God verleent in plaats van lijden
Weer stof tot juichen en verblijden!

PAASCHVERHALEN.

ANNA. DE EMMAUSGANGERS.

Prijs 7½ Cent. 25 Ex. f 1,50. 100 Ex. f 5,—.

P. J. KLOPPERS. HONDERD SCHREDEN VERDER.

A. VERHORST. DE KRIJGSGEVANGENE.

" " FEESTGEWAAD VOOR ROUWKLEEDEREN.

J. C. LUITINGH. DE DORPSSMID. 3e druk.

Alle met geïllustreerde omslagen.

Per Ex. 10 Cent. 25 Ex. f 2,25. 100 Ex. f 6,50.

P. J. KLOPPERS. EEN LENTEDAG MET OOM.

Met geïllustreerd omslag.

Prijs 15 Cent. 25 Ex. f 3,—. 100 Ex. f 10,—.

F. W. WAGNER. JERUZALEMS LAATSTE PASCHA.

Met geïllustreerd omslag.

Prijs 35 Cent. 25 Ex. f 7,50. 100 Ex. f 25,—.

R. FERWERDA.

De Koloniaal en zijn stervend kind.

EEN VERHAAL VOOR JONGELIEDEN.

MET EENE GEKLEURDE PLAAT.

Prijs 25 Cent. 25 Ex. f 5,—. 100 Ex. f 15,—.
